

Bernhard Baunsgaard: Hr. Henry Christensen gjorde mig opmærksom på, at ministeren havde en helt gal opfattelse af forholdene omkring den private opsparing. Til det vil jeg gerne sige, at det er jeg såmænd ikke svær at få overbevist om. Jeg er også sikker på, at den højtærede minister på det område kunne lære ganske overordentlig meget, hvis han ville lytte, så det skal jeg ikke optage nogen diskussion med hr. Henry Christensen om.

Jeg skal heller ikke gå ind i en diskussion om det, der blev sagt om, at vel er opsparingen i dette land stor, men den er ikke stor nok, og den er ikke voksende nok, for vi er så enige også på dette punkt. Jeg går ud fra, at vi også er enige i det, jeg anførte i mit første indlæg om, at den helt sikre vej til at fremkalde en stor og voksende opsparing er at sørge for, at der bliver orden i vor økonomi. Jeg går også ud fra, at hr. Henry Christensen og jeg er enige om, at én forudsætning for at bringe orden i dette er, at vi får en helt anden regering.

Må jeg sige om de tal, som hr. Poul Schlüter fremførte, at jeg er helt overbevist om, at de er fuldstændig korrekte. Jeg synes bare, at der lige skal føjes én lille oplysning til: det var tal fra 1966, på et tidspunkt, da vi bl. a. endnu havde skattefradragreglen og alt, hvad dermed fulgte, og vi må jo indrømme, at selv om vi ind mellem har haft en ikke-socialdemokratisk regering, lykkedes det ikke at få stoppet inflationen, i hvert fald ikke helt.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Til hr. Poul Schlüter skal jeg kun gøre en enkelt bemærkning. Hr. Poul Schlüter talte om, at nu sætter vi skel i befolkningen imellem dem, der har været i stand til at tegne indekskontrakter før den 25. november, og dem, der ikke kan det efter denne dato, og det er altså især de unge. Nej, må jeg sige til hr. Poul Schlüter, vi sætter ikke et skel. Vi sletter et skel imellem dem, der har haft spareevnen og måske har kunnet flytte penge fra en konto til en anden og derved spare et ganske klækkeligt beløb i skat på bekostning af dem, der ikke har spareevnen. Det skel slettes. Det er et skel, der i overvejende grad er socialt betonet, og jo flere vi kan slette af dem, des bedre.

Til hr. Henry Christensen vil jeg sige, at jeg mener at kunne erindre, at vi i fællesskab for ikke så forfærdelig lang tid siden gennemførte en tjenestemandsløvs og en ny lønningsslov med pensionsregler og det hele. Jeg forstår, at hr. Henry Christensen har fortrudt sin medvirken, når han nu her bruger en argumentation, der kun kan betegnes som tjenestemandsfjendsk, og når han gør det i forbindelse med et lovforslag, som ikke sonderer mellem tjenestemænd og ikke-tjenestemænd. Jeg forstår, at hr. Henry Christensen måske endda var modtagelig for den tanke, at hvis man ville undlade at stoppe loven om indekskontrakter, som vi gør, kunne man sætte en undtagelsesbestemmelse ind: denne lov gælder ikke for tjenestemænd. Hr. Henry Christensen var inde på den betragtning, men så synes jeg man begynder at komme lidt for langt ud. Jeg ser ikke, hvad hele denne tjenestemandsdiskussion har at gøre med dette, og jeg tror derfor, det er klokest at lade den falde.

Jeg vil gerne sige den ene bemærkning til hr. Bernhard Baunsgaard, at jeg naturligvis fortsat er glad for tilslutningen; men det er nu ikke nødvendigt for hr. Bernhard Baunsgaard i den grad at være ude af stand til at kunne skjule sin skuffelse over regeringsdannelsen efter valget, at han tre gange skal ytre ønske om at få en anden regering, og slet ikke når vi diskuterer et lovforslag, som han er enig med den nuværende regering om, men som han ikke kunne få gennemført med den anden regering, han så brændende ønsker sig. Det er i hvert fald det dårligst mulige tidspunkt at argumentere for det på.

(Kort bemærkning).

Henry Christensen: Jeg synes egentlig, økonomi- og budgetministeren skulle lade de sidste vælgermødebemærkninger ligge. Jeg har medvirket til tjenestemandsløven, og jeg har ikke her med ét eneste ord sagt, at jeg fortryder det. Jeg har derimod forsøgt at påvise og overbevise ministeren om, at når man har så gunstige regler, som vi i fællesskab har gennemført for tjenestemændene, er der megen mening i et beskedent åndehul for værdifast opsparing for den øvrige befolkning.

Det var ikke mig, men ministeren, der gav sig til at argumentere om, at dette også